

Arrest

nr. 268 796 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. VANSTALLE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 30 januari 2020 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 februari 2020.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen respectievelijk gehoord op 24 en 27 augustus 2020.

1.3. Op 28 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van M. M. J. L. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring hebt u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1992 in San Salvador. Sinds uw geboorte woonde u met uw ouders en broer in Residencial (...) in Santa Tecla, La Libertad. In 2012 studeerde u af als industrieel electro-ingenieur aan de Instituto Tecnológico Centroamericano en begon u te werken. In 2018 begon u aan een verder opleiding als ingenieur, maar omwille van uw problemen kon u die niet afwerken. Voor uw laatste job draaide u nachtshiften in (...), een drukkerij in Santa Elena die verantwoordelijk is voor de grootste krantenoplage in El Salvador. U werkte hier tot 31 december 2019. Midden februari 2019 trok u in bij uw partner, M.(...) Y.(...) V.(...) E.(...) (O.V. xxx) en haar grootmoeder in (...) in Soyapango, San Salvador. U woonde hier tot 5 januari 2020. Op 24 december 2019, toen u en uw partner buiten voor jullie woning stonden, werden jullie aangesproken door drie dronken bendeleden van de 18 die om een kerstgeschenk vroegen, waarop u hen vijf dollar gaf. De bendeleden zeiden dat ze u al een hele tijd opgemerkt hadden en vroegen u waar u vandaan kwam en wat u in hun buurt deed. Uw partner antwoordde dat u haar echtgenoot was, dat zij en haar familie al heel haar leven in die buurt woonden en dat ze moesten stoppen met jullie lastig te vallen. Hierop gingen de bendeleden weg. Tussen oudejaarsavond en 5 januari 2020 verbleven jullie bij een tante in Sonsonate. Toen u en uw partner op 5 januari rond half vijf terug in Soyapango toekwamen en zij de auto parkeerde, kwamen dezelfde drie bendeleden op jullie af. Twee bleven op een kleine afstand staan en één van hen sprak jullie toe. Hij zei dat u daar nu al een tijdje woonde en dat ze nog steeds niet wisten waar u vandaan kwam. Uw partner antwoordde dat ze hen al had gezegd dat u haar man was en dat zij daar altijd al woonde. U moest hen toch uw DUI tonen en om hun bevel kracht bij te zetten, stapte het tweede bendelid op u af terwijl hij een wapen op u richtte. U overhandigde hen uw portefeuille met identiteitsdocumenten. Ze stalen 20 dollar en zeiden dat het er slecht voor u uitzag aangezien u zich in een gebied bevond waar de nummertjes aan de macht zijn en niet de letters zoals van waar u kwam. Ze bleven het wapen op uw gezicht richten. Tot slot zeiden de bendeleden dat ze jullie daar morgen niet meer wilden zien en bedreigden jullie nog met "zien, horen, zwijgen". U nam wat spullen uit uw huis en vertrok. U ging langs bij het dichtstbijzijnde politiekantoor om klacht in te dienen, maar zij wilden u niet helpen omdat Amatepec niet onder hun jurisdictie valt. U arriveerde vervolgens tegen 6 à 7 uur aan het Algemeen Parket van de Republiek (Fiscalia General de la República) van Soyapango waar uw klacht wel werd opgenomen.

Diezelfde dag, 5 januari 2020, dook u onder bij uw ouders in Santa Tecla. U ging die avond niet meer werken en ook uw partner ging sinds maandag 6 januari niet meer werken in het ziekenhuis in Amatepec. Jullie namen jullie jaarlijks tweewekelijks verlof op bleven thuis in afwachting van het onderzoek van het parket. Omdat uw partner uit een wijk kwam van een rivaliserende bende aan die waar uw ouders woonden, besloot u het land te verlaten.

Op 17 januari 2020 vroegen jullie jullie paspoorten aan en kochten jullie online vliegtickets. Op 29 januari 2020 vlogen jullie via Spanje naar België, waar jullie de volgende dag toekwamen. Op 5 februari 2020 dienden jullie een verzoek in tot internationale bescherming in België.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en uw identiteitskaart (DUI), een kopie van uw klacht bij het Algemeen Parket van de Republiek (Fiscalia General de la República), uw diploma als elektro-industrieel ingenieur, uw vliegtuigreservatie en uw arbeidskaart van (...).

Uw partner legt volgende documenten neer: haar paspoort en DUI, jullie geboorteaktes, jullie attesten van goed gedrag en zeden, haar diploma als dokter in de geneeskunde en certificaten, een arbeidskaart die werd uitgereikt door de Hoge Raad van Volksgezondheid aangaande haar functie als dokter in de geneeskunde, haar vliegtuigreservatie, haar tewerkstellingsattest bij (...), en een persartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u en uw partner op 24 december 2019 en 5 januari 2020 werden benaderd door dezelfde drie bendeleden van de 18 die een kleine geldsom eisten, vroegen waar u vandaan kwam en zeiden dat ze u niet meer wilden zien omdat u uit een andere kolonie afkomstig was (CGVS, p. 17-18 en CGVS partner, 14-15). Deze problematieken situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Verschillende elementen in uw en uw partners verklaringen halen immers de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven onderuit.

Allereerst stelt zich de vraag waarom u pas in december 2019 werd benaderd door bendeleden. U woonde immers al sinds midden februari 2019 in bij uw partner in Soyapango (CGVS, pp. 7-8) en reed voor uw nachtdiensten steeds de kolonie binnen en buiten met de wagen die ook gebruikt werd door uw partner (CGVS, p. 9 en CGVS partner, p. 12) die al haar hele leven in de kolonie woonde (CGVS partner, p. 6). Hoewel de buurt volgens uw partner onbeveiligd en een conflictgebied was en je er niet zomaar kon binnenraken tenzij je er zelf woonde of binnenkwam met iemand die er woonde – zij specificeert dat de bendeleden je nummerplaat herkennen en precies weten wie er binnen of buiten rijdt ongeacht of je de regels volgt of niet – (CGVS partner, p. 7 en 10), stelt u toch dat jullie daar voor 24 december 2019 in volledige rust leefden (CGVS, p. 10). U stelt dat jullie na jullie bezoeken aan uw ouderlijke thuis in Soyapango, merkten dat de bendeleden op de hoogte waren van jullie aanwezigheid in de buurt. Het verbaast dan ook dat ze jullie desondanks nooit tegengehouden of iets gezegd hebben, en evenmin ooit uw DUI controleerden (CGVS, p. 9 en 12). Jullie poging om te verklaren waarom de bendeleden het pas in december 2019 op u gemunt hadden, met name dat er in november en december heel wat bendeleden uit de gevangenis zijn vrijgelaten (CGVS, pp. 19-20), komt weinig aannemelijk over. Gelet op bovenstaande argumentatie, rijst daarbij de vraag waarom twee van de drie bendeleden die noch u, noch uw partner (die heel haar leven al in dezelfde buurt had gewoond), ooit al eerder hadden gezien, jullie benaderden met de boodschap dat ze u daar al vaker hadden gezien en eindelijk wilden weten van waar u kwam. Dit geldt ook voor de vaststelling dat het bendelid dat jullie beiden wel herkenden, niet diegene was die het woord nam, maar enkel tijdens het tweede incident het wapen richtte (CGVS, pp. 19-20 en CGVS partner, pp. 17-18).

Voorts wordt vastgesteld dat de verklaringen van u en uw partner van elkaar afwijken wat betreft de houding van de benedeleden op 24 december 2019. Zo betoogt uw partner dat de benedeleden gewoon de vijf dollar aannamen en oren hadden naar haar verzoek om weg te gaan aangezien iedereen in een feeststemming was (CGVS partner, p. 14), terwijl u beweert dat ze die vijf dollar met veel tegenzin aannamen en er vandoor gingen (CGVS, p. 17).

Verder maakt u niet aannemelijk dat u naar aanleiding van het incident van 5 januari 2020 vreest om door bendes vermoord te worden. In verband met uw partners bewering dat de benedeleden een volledige familie in uw buurt hebben uitgemoord en dat dit een grote impact had op jullie vluchtgedrag, dient allereerst opgemerkt dat zij niet met zekerheid kan bevestigen dat het over dezelfde benedeleden gaat als diegenen die jullie belaagden (CGVS partner, p. 19). Daarbij ging u in op de eis van de benedeleden dat ze u niet meer wilden zien en doken jullie onder bij uw ouders in Santa Tecla, waar de rivaliseerde bende MS13 de plak zwaait (CGVS, pp. 7-8 en 10) en waar bende 18 u bijgevolg niet langer kon raken. Dat jullie daar ondergedoken dienden te leven aangezien uw partner er op haar beurt niet meer veilig was omdat zij nu degene was uit een rivaliserende zone (CGVS, p. 11), weten jullie niet op overtuigende wijze aan te tonen. Jullie gingen immers wonen in uw ouderlijk huis waar u tot midden februari 2019 altijd heeft gewoond (CGVS, pp. 6-7), waar benedeleden u dus kenden (CGVS partner, p. 9) en u met hen geen persoonlijke problemen had (CGVS, p. 8). Uw partner stelt dat u haar vertelde dat het probleem met drugsverkoop er groter was dan dat met de rivaliserende bendes (CGVS partner, p. 8). U verklaart dat het er onveilig was voor mensen die ze daar niet kenden en als je je in een rode zone begaf, maar stelt ook dat de benedeleden er niet de volledige buurt in de gaten hielden en dat u wist welke zones u beter niet betrad (CGVS, p. 7). Bovendien wordt de bewering dat jullie "ondergedoken" moesten leven in Santa Tecla genuanceerd door het feit dat jullie situatie, waarbij uw partner voorzichtig moest zijn en veel binnen bleef, niet significant verschilt van de door jullie beschreven algemene situatie in Santa Tecla. Uw partner verklaart in dit opzicht dat andere mensen daar ook niet kunnen buitenkomen en dat u zich daar evenmin vrij kon bewegen in de periode dat u er woonde alvorens uw verhuis naar Amatepec (CGVS partner, p. 8). Voorts dient er op gewezen dat jullie wel nog jullie paspoort konden afhalen in een winkelcentrum op vier kilometer van Santa Tecla (CGVS, p. 15). Tenslotte wordt opgemerkt dat uw ouders en broer nog steeds in Santa Tecla wonen en geen problemen ondervonden nadat jullie het land ontvluchtten (CGVS, p. 10).

Daarnaast vertoont de door u neergelegde klacht een zeer gesolliciteerd karakter. Zo werden de toegevoegde documenten aan de klacht opgemaakt op uw vraag om voorgelegd te worden aan de migratiediensten in België (Zie klacht, document 3, pagina 4 t.e.m. 6 in het administratieve dossier). Dat u voorts bij het CGVS verklaarde dat uw moeder de klacht op dinsdag een week voor uw interview op 24 augustus 2020 verkreeg na de hulp van uw advocaat, van wie u de naam niet kent (CGVS, p. 5), is bevreemdend gezien u eerder verklaarde dat jullie zich voor jullie vertrek continu bezighielden met de status van uw problemen (CGVS partner, p. 16) en een kopie trachtten te bekomen (CGVS, p. 5).

Tot slot dient opgemerkt dat ook uw houding niet getuigt van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Op 17 januari 2020 vroeg u uw paspoort aan en besloot u het land te ontvluchten, terwijl u op het internet zag dat de snelste vlucht op het einde van de maand was (CGVS, p. 16 en CGVS partner, p. 16). Uw verklaring dat u geen eerdere vluchten kon bekostigen (CGVS, p. 17) komt allesbehalve geloofwaardig over, gelet op het feit dat u zich na aankomst in België wel drie nachten in het Sheraton hotel in Brussel kon veroorloven (Verklaring DVZ, 8 juni, vraag 31). In het geval dat u effectief vreest voor uw leven en de beslissing maakt om te vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk het land verlaat en alle mogelijke pistes onderzoekt. Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt immers dat er dagelijks vluchten plaatsvinden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia. U vloog via Spanje, maar ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, liet u na om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw partners poging tot verschoning, dat het een land in crisis is, is niet afdoende (CGVS partner, p. 14). Deze houding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dit relateert dan ook de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uw partner, over het gegeven waarbij benedeleden haar tussen 24 december en 31 december 2019 controleerden wanneer zij aan het werk was, niet aannemelijk maakt dat het gaat over een verhoogde controle. Zij stelt immers dat benedeleden haar altijd hebben gecontroleerd aan haar werk en dat ze de controles in die periode gewoon harder opmerkte omwille van haar mentale toestand op dat moment (CGVS partner, p. 18). Daarnaast is het incident waarbij de benedeleden in Santa Tecla rond jullie wagen hingen, omdat ze hem niet herkenden (CGVS partner, p. 10), niet ernstig genoeg om er een reëel risico op ernstige schade uit af te leiden. Dit is ook het geval voor de 20 dollar die de benedeleden op 5 januari 2020 uit uw portefeuille namen (CGVS, p.

18) en de 5 dollar die ze u vroegen op kerstavond (CGVS, p. 20). Evenzo geldt dezelfde redenering bij de incidenten waarbij u en uw partner op het openbaar vervoer het slachtoffer werden van berovingen en zij getuige werd van een steekincident (CGVS, p. 8 en CGVS partner, p. 12) aangezien dit niet persoonlijk op jullie gericht was.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De documenten over uw identiteit, met name uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en attest van goed gedrag en zeden staan hier niet ter discussie. Uw studies als elektro-industrieel ingenieur en uw diploma worden niet in vraag gesteld, evenmin zoals uw arbeidskaart en tewerkstelling bij (...). Jullie vluchtinformatie bewijst jullie vlucht naar België en staat hier op zich niet ter discussie. Uw klacht bij het Algemeen Parket van de Republiek werd supra beargumenteerd.

Ook de documenten die uw partner voorlegde, kunnen de bevindingen supra niet wijzigen. Zo staan de documenten over haar identiteit, uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw attest van goed gedrag en zeden staan hier niet ter discussie. Ook haar studies als dokter in de geneeskunde en haar tewerkstelling als dokter bij (...) worden door middel van haar diploma's, certificaten en arbeidskaart niet in vraag gesteld. Met betrekking tot het persartikel moet worden opgemerkt dat het over de algemene situatie in uw buurt gaat en geen betrekking heeft op jullie persoonlijke problemen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in

aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van V. E. M. Y. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring heeft u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1990 in Santa Ana, departement San Salvador. Sinds uw geboorte woonde u met uw moeder en twee broers in Colonia Amatepec. De laatste jaren was dat met uw grootmoeder en een oom. Op 16 februari 2019 is uw partner, J.(...) L.(...) M.(...) M.(...) (O.V. xxx) bij u ingetrokken. Nadat uw grootmoeder overleed op 26 maart 2019, trok uw oom uit het huis. U bleef daar met uw partner wonen tot 5 januari 2020. Daarna woonden u en uw partner tot jullie vertrek in het ouderlijk huis van uw partner in Santa Tecla. U studeerde in 2017 af in algemene geneeskunde aan de Universidad de El Salvador en werkte nadien als dokter in (...), een ziekenhuis in het stadscentrum van Amatepec.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner, (...) L.(...) M.(...) M.(...):

"(...)"

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en DUI, de geboorteakten en attesten van goed gedrag en zeden van u en uw partner, uw diploma als dokter in de geneeskunde en certificaten, een arbeidskaart die werd uitgereikt door de Hoge Raad van Volksgezondheid aangaande uw functie als dokter in de geneeskunde, uw vliegtuigreservatie, uw tewerkstellingsattest bij (...) en een persartikel.

Uw partner legt volgende documenten neer: zijn paspoort en identiteitskaart (DUI), een kopie van uw klacht bij het Algemeen Parket van de Republiek (Fiscalia General de la República), zijn diploma als elektro-industrieel ingenieur, zijn vliegtuigreservatie en zijn arbeidskaart van (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u uw verklaringen volledig steunt op de motieven die door uw partner werden aangehaald. Inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift nog volgende nieuwe stavingstukken:

- Een hotelreservatie en bewijs van annulatie (stuk 3) en
- Een artikel over moord in Soyapango (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.4. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48, 48/2 en 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Wat betreft de algemene verwijzing van verzoekende partijen naar “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht (of zoals in het verzoekschrift ook wordt benoemd: “*algemeen beginsel van de voorzichtigheidsplicht*”) en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekende partijen eventueel nog zouden kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheids- en redelijkheidspflicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekende partijen voeren aan te vrezen dat verzoeker zal worden vermoord door de bende 18. Zij verklaren dat zij, nadat verzoeker midden februari 2019 introk bij verzoekster en haar grootmoeder in Soyapango, op 24 december 2019 werden aangesproken door drie dronken bendeleden van de bende 18 die om een kerstgeschenk (geld) vroegen, hetgeen verzoeker hen gaf, doch dat zij eveneens vroegen vanwaar verzoeker afkomstig was. Nadat verzoekende partijen bij verzoekers tante in Sonsonate verbleven, zouden zij bij hun terugkeer naar Soyapango op 5 januari 2020 opnieuw door dezelfde drie bendeleden zijn aangesproken met de mededeling dat ze nog steeds niet wisten vanwaar verzoeker afkomstig was. Toen verzoeker uiteindelijk zijn DUI moest tonen zouden de bendeleden 20 dollar hebben gestolen en, na hem te hebben bedreigd, gesteld hebben dat zij hem daar de volgende dag niet meer wilden zien. Verzoekende partijen zouden diezelfde dag zijn ondergedoken bij verzoekers ouders in Santa Tecla, waar de bende MS aanwezig is en dus niet de bende 18. Uiteindelijk verlieten ze op 29 januari 2020 El Salvador.

2.3.5.2. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) de verklaringen van verzoekende partijen dat zij op 24 december 2019 en 5 januari 2020 werden benaderd door dezelfde drie bendeleden van de bende 18 die een kleine geldsom eisten, vroegen van waar verzoeker kwam en zeiden dat ze hem niet meer wilden zien omdat hij uit een andere kolonie afkomstig was, betreffen problematieken die zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer bevinden en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag;

(iii) verzoekende partijen kunnen evenmin de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend nu verschillende elementen in hun verklaringen de geloofwaardigheid van hun asielmotieven onderuit halen:

(a) de vraag rijst waarom verzoeker pas in december 2019 werd benaderd door bendeleden, terwijl hij er reeds sinds midden februari 2019 woonde en voor zijn nachtdiensten steeds de kolonie binnen en buitenreed met de wagen die ook gebruikt werd door zijn partner en terwijl hij aangeeft dat bendeleden – na hun bezoeken aan zijn ouderlijke thuis in Soyapango – op de hoogte waren van hun aanwezigheid in de buurt; de poging van verzoekende partijen om dit te verklaren, met name dat er veel bendeleden uit de gevangenis werden vrijgelaten in november en december, komt weinig aannemelijk over,

(b) de vraag rijst bovendien waarom twee van de drie bendeleden die verzoekende partijen nooit eerder hadden gezien, hen benaderden met de boodschap dat ze verzoeker daar al vaker hadden gezien en eindelijk wilden weten van waar hij kwam, alsook waarom het bendelid dat verzoekende partijen beiden herkenden niet degene was die het woord nam, maar enkel tijdens het tweede incident het wapen richtte,

(c) de verklaringen van verzoekende partijen betreffende de houding van de bendeleden op 24 december 2019 wijken onderling van elkaar af,

(d) verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat verzoeker naar aanleiding van het incident op 5 januari 2020 vreest om door de bendes te worden vermoord; verzoeker ging in op de eis van de bendeleden dat ze hem niet meer wilden zien en verzoekende partijen doken onder bij verzoekers ouders in Santa Tecla waar de rivaliserende bende MS13 de plak zwaait; verzoekende partijen kunnen in dit verband niet op overtuigende wijze aantonen dat zij daar ondergedoken dienden te leven omdat verzoekster er op haar beurt niet meer veilig was omdat zij nu degene was uit een rivaliserende zone; verzoekers ouders en broer wonen bovendien nog steeds in Santa Tecla en ondervonden geen problemen nadat verzoekende partijen het land ontvluchtten,

(e) de klacht die verzoeker voorlegt heeft een zeer gesolliciteerd karakter,

(f) de houding van verzoekende partijen, waarbij zij van 17 januari tot 29 januari wachtten om het land daadwerkelijk te verlaten en waarbij zij nalieten om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming,

(g) verzoekster maakt, over het gegeven waarbij bendeleden haar tussen 24 december 2019 en 31 december 2019 controleerden wanneer zij aan het werk was, niet aannemelijk dat het gaat over een verhoogde controle nu zij zelf stelt dat bendeleden haar altijd hebben gecontroleerd aan haar werk en dat ze de controles in die periode gewoon harder opmerkte omwille van haar mentale toestand op dat moment,

(h) het incident waarbij bendeleden in Santa Tecla rond hun wagen hingen omdat ze verzoeker niet herkenden is niet ernstig genoeg om er een reëel risico op ernstige schade uit af te leiden, hetgeen ook opgaat voor het geval waar bendeleden 20 dollar uit verzoekers portefeuille namen en de 5 dollar die bendeleden aan verzoeker vroegen op kerstavond; evenzo geldt dezelfde redenering bij de incidenten waarbij verzoekende partijen op het openbaar vervoer het slachtoffer werden van berovingen en verzoekster getuige was van een steekincident aangezien dit niet persoonlijk op verzoekende partijen gericht was;

(iv) de documenten die verzoekende partijen voorleggen kunnen de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen;

(v) verzoekende partijen hebben niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin

vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij hebben in deze zin geen vrees aangehaald en (vi) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(vii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.5.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekende partijen om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekende partijen evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.5.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5.1. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt: *“Allereerst stelt zich de vraag waarom u pas in december 2019 werd benaderd door bendeleden. U woonde immers al sinds midden februari 2019 in bij uw partner in Soyapango (CGVS, pp. 7-8) en reed voor uw nachtdiensten steeds de kolonie binnen en buiten met de wagen die ook gebruikt werd door uw partner (CGVS, p. 9 en CGVS partner, p. 12) die al haar hele leven in de kolonie woonde (CGVS partner, p. 6). Hoewel de buurt volgens uw partner onbeveiligd en een conflictgebied was en je er niet zomaar kon binnenraken tenzij je er zelf woonde of binnenkwam met iemand die er woonde – zij specificeert dat de bendeleden je nummerplaat herkennen en precies weten wie er binnen of buiten rijdt ongeacht of je de regels volgt of niet – (CGVS partner, p. 7 en 10), stelt u toch dat jullie daar voor 24 december 2019 in volledige rust leefden (CGVS, p. 10). U stelt dat jullie na jullie bezoeken aan uw ouderlijke thuis in Soyapango, merkten dat de bendeleden op de hoogte waren van jullie aanwezigheid in de buurt. Het verbaast dan ook dat ze jullie desondanks nooit tegengehouden of iets gezegd hebben, en evenmin ooit uw DUI controleerden (CGVS, p. 9 en 12). Jullie poging om te verklaren waarom de bendeleden het pas in december 2019 op u gemunt hadden, met name dat er in november en december heel wat bendeleden uit de gevangenis zijn vrijgelaten (CGVS, pp. 19-20), komt weinig aannemelijk over. Gelet op bovenstaande argumentatie, rijst daarbij de vraag waarom twee van de drie bendeleden die noch u, noch uw partner (die heel haar leven al in dezelfde buurt had gewoond), ooit al eerder hadden gezien, jullie benaderden met de boodschap dat ze u daar al vaker hadden gezien en eindelijk wilden weten van waar u kwam. Dit geldt ook voor de vaststelling dat het bendelid dat jullie beiden wel herkenden, niet diegene was die het woord nam, maar enkel tijdens het tweede incident het wapen richtte (CGVS, pp. 19-20 en CGVS partner, pp. 17-18).”*

Verzoekende partijen benadrukken in het verzoekschrift dat zij vermoeden dat verzoeker niet eerder werd aangesproken door bendeleden omdat verschillende bendeleden in de periode voor december 2019 in de gevangenis zaten en de situatie toen kalmer was in de kolonie. Zij merken op dat het begin van hun problemen samenviel met de vrijlating van verschillende bendeleden. Verzoekende partijen hekelen voorts dat het buitensporig is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat hij de handelingen van zijn belager verklaart. Zij menen dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met de gegeven culturele context waarbij criminele bendes chaotisch te werk

gaan en onvoorspelbaar zijn en betreuren het feit dat de commissaris-generaal getuigt van een volledig gebrek aan gevoeligheid voor de culturele context van hun dossiers.

De Raad wijst erop dat verzoekende partijen met deze argumentatie volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee verzoekende partijen niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen heeft gebaseerd op hun eigen verklaringen. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekende partijen onaannemelijk en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan hun vluchtrelaas moet voldoen teneinde het aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekende partijen afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekende partijen echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan dan ook geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Zo verzoekende partijen in dit verband nog verwijzen naar de vereisten voor het persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen noch hun advocaat doorheen de persoonlijke onderhouds enige opmerking maakten met betrekking tot de wijze waarop het onderhoud is verlopen, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de culturele context van verzoekende partijen. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissingen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekende partijen op 27 augustus 2020 en op 5 oktober 2020 kopieën van de notities van hun persoonlijke onderhouds werden bezorgd en zij in het kader hiervan geen opmerkingen formuleerden aangaande de inhoud van deze notities. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekers, overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht worden in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 februari 2021.

Voor het overige voeren verzoekende partijen geen concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.5.2. Verder considereert de commissaris-generaal pertinent als volgt: “*Verder maakt u niet aannemelijk dat u naar aanleiding van het incident van 5 januari 2020 vreest om door bendes vermoord te worden. In verband met uw partners bewering dat de bendeleden een volledige familie in uw buurt hebben uitgemoord en dat dit een grote impact had op jullie vluchtgedrag, dient allereerst opgemerkt dat zij niet met zekerheid kan bevestigen dat het over dezelfde bendeleden gaat als diegenen die jullie belaagden (CGVS partner, p. 19). Daarbij ging u in op de eis van de bendeleden dat ze u niet meer wilden zien en doken jullie onder bij uw ouders in Santa Tecla, waar de rivaliseerde bende MS13 de plak zwaait (CGVS, pp. 7-8 en 10) en waar bende 18 u bijgevolg niet langer kon raken. Dat jullie daar ondergedoken dienden te leven aangezien uw partner er op haar beurt niet meer veilig was omdat zij nu degene was uit een rivaliserende zone (CGVS, p. 11), weten jullie niet op overtuigende wijze aan te tonen. Jullie gingen immers wonen in uw ouderlijk huis waar u tot midden februari 2019 altijd heeft gewoond (CGVS, pp. 6-7), waar bendeleden u dus kenden (CGVS partner, p. 9) en u met hen geen persoonlijke problemen had (CGVS, p. 8). Uw partner stelt dat u haar vertelde dat het probleem met drugsverkoop er groter was dan dat met de rivaliserende bendes (CGVS partner, p. 8). U verklaart dat het er onveilig was voor mensen die ze daar niet kenden en als je je in een rode zone begaf, maar stelt ook dat de bendeleden er niet de volledige buurt in de gaten hielden en dat u wist welke zones u beter niet betrad (CGVS, p. 7). Bovendien wordt de bewering dat jullie “ondergedoken” moesten leven in Santa Tecla genuanceerd door het feit dat jullie situatie, waarbij uw partner voorzichtig moest zijn en veel binnen bleef, niet significant verschilt van de door jullie beschreven algemene situatie in Santa Tecla. Uw partner verklaart in dit opzicht dat andere mensen daar ook niet kunnen buitenkomen en dat u zich daar evenmin vrij kon bewegen in de periode dat u er woonde alvorens uw verhuis naar Amatepec (CGVS partner, p. 8). Voorts dient er op gewezen dat jullie wel nog jullie paspoort konden afhalen in een winkelcentrum op vier kilometer van Santa Tecla (CGVS, p. 15). Tenslotte wordt*

opgemerkt dat uw ouders en broer nog steeds in Santa Tecla wonen en geen problemen ondervonden nadat jullie het land ontvluchtten (CGVS, p. 10)."

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat zij vrezen terug te keren naar Soyapango omdat verzoeker er vervolgd werd door de bende 18. Zij verwijzen naar het aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikel over een man die in Soyapango gedood werd omdat hij afkomstig was uit een andere zone (verzoekschrift, stuk 4). De Raad merkt op dat in het krantenartikel wordt uiteengezet dat een actief bendelid werd vermoord omdat hij zich in tegengesteld gebied bevond in Soyapango. Dit krantenartikel heeft bijgevolg geen betrekking op verzoekende partijen, die niet verklaarden benedeleden te zijn en zij tonen niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Te meer nu in het krantenartikel staat te lezen dat de moord nog wordt onderzocht en nergens details staan omtrent de daders van deze aanval. Dit krantenartikel volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geveiseerd of vervolgd door de bende 18. Verzoekende partijen dienen de aangevoerde vrees *in concreto* aan te tonen en blijven hier in gebreke. Verder volharden verzoekende partijen in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en poneren zij een vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slagen voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast voeren verzoekende partijen in het verzoekschrift aan dat zij vrezen terug te keren naar Santa Tecla omdat verzoekster er vervolgd werd door de rivaliserende bende MS13, dat zij haar hele leven in Soyapango onder de controle van bende 18 heeft geleefd en bijgevolg niet welkom was in Santa Tecla. Verzoekende partijen voegen hier nog aan toe dat zij bang waren dat de familie van verzoeker problemen zou ondervinden mochten zij onderdak verlenen aan een bewoner van een andere zone (verzoekster). Er dient in dit verband op gewezen dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhoud – in tegenstelling tot in het verzoekschrift – op geen enkel ogenblik gewag hebben gemaakt van het feit dat verzoekster persoonlijk problemen had met benedeleden van de bende MS13 toen zij van 5 januari 2020 tot aan hun vertrek uit El Salvador bij verzoekers ouders in Santa Tecla verbleven. Verzoekster stelt dat ze zelf niet buiten wilde komen, omdat ze zeiden dat mensen van daar ook niet mogen buiten komen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster (hierna: CGVS V), p. 8). Op de vraag aan verzoekster of benedeleden specifiek op zoek waren naar haar, antwoordde ze dat haar auto, die altijd buiten stond omdat er maar één parkingplaats was in het huis in Santa Tecla, erg werd gecontroleerd door benedeleden die er altijd rondhingen en dat ze die hadden gemarkeerd (administratief dossier, CGVS V, p. 10). Verzoekster heeft ook verklaard dat dat ze de auto na hun vertrek uit El Salvador hebben verkocht en dat "*de mensen*" daar dan niet langer naartoe kwamen (*ibid.*). Uit het enkele gegeven dat haar auto werd bekeken door "*mensen*" kan niet worden afgeleid dat verzoekster persoonlijk geveiseerd werd door benedeleden van de MS13. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins melding maakte van dit gegeven. Immers, wanneer hem werd gevraagd of zij na 5 januari nog problemen hebben gekend in Santa Tecla, geeft hij aan dat zij in angst leefden maar dat zij geen problemen hebben gekend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker (hierna: CGVS M), p. 10-11), hetgeen verder de bewering in het verzoekschrift als zou verzoekster zijn geveiseerd door de bende MS13 in Santa Tecla ondermijnt. Ook de vaststelling dat verzoekster aangeeft dat verzoeker haar vertelde dat het probleem in Santa Tecla niet zozeer de rivaliserende bendes zijn maar de drugsverkoop en de punten waar drugs verkocht worden (administratief dossier, CGVS V, p. 8) en verzoeker verklaart dat, hoewel er plaatsen waren waar het onveilig was voor mensen die ze daar niet kenden, benedeleden er niet de volledige buurt in de gaten hielden en hij wist welke zones men beter niet betrad (administratief dossier, CGVS M, p. 7), nuanceert de voorgehouden vrees voor vervolging. Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat de bewering dat zij "*ondergedoken*" moesten leven in Santa Tecla, genuanceerd wordt door het feit dat hun situatie, waarbij verzoekster voorzichtig moest zijn en veel binnen bleef, niet significant verschilt van de door hen beschreven algemene situatie in Santa Tecla en zij nog wel een paspoort konden afhalen op vier kilometer van Santa Tecla.

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift nog opmerken dat het feit om "onuitgenodigd" in een zone te verblijven of te verschijnen als een ernstige belediging van het gezag van de bende kan worden opgevat en dus kan leiden tot vervolgingsdaden waartoe zij verwijzen naar UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016, wijst de Raad op hetgeen volgt. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador alomtegenwoordig zijn en dat zij een impact hebben die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen (COI Focus, "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p.25 e.v.). Omwille van de territoriale controle

over de wijken is de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken sterk beperkt. De bendes oefenen doorgedreven sociale controle uit, onder meer door hun aanwezigheid in publieke scholen, leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld en via het 'horen, zien en zwijgen'-principe (UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016, p. 12; COI Focus, p. 19-23). Het gegeven dat de familie van verzoeker in een wijk woont waar bende MS13 actief is, volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in hoofde van verzoekende partijen aan te tonen. Immers, uit het voorgaande blijkt dat zij niet aannemelijk maken dat verzoekster gedurende de periode dat verzoekende partijen in voormelde wijk verbleven, werd benaderd of bedreigd door leden van de bende MS13 omdat ze nieuw was in de wijk. In dit verband dient nog te worden benadrukt dat verzoekers ouders en broer thans nog in Santa Tecla verblijven en dat verzoekende partijen verklaren dat deze geen problemen ondervonden met bendeleden nadat verzoekende partijen El Salvador verlieten (administratief dossier, CGVS M, p. 10).

Verzoekende partijen slagen er, gelet op het voorgaande, bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat zij door bendes vrees te worden vermoord.

2.3.5.5.3. Waar verzoekende partijen volharden dat zij de eerste vlucht hebben genomen die zij konden bekostigen, dat hun kredietkaart een limiet had van 2000 euro en de prijzen van de eerste vluchten hoger waren, beperken zij zich tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee zij geenszins vermogen afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissingen waar dienaangaande pertinent wordt overwogen als volgt: "*Tot slot dient opgemerkt dat ook uw houding niet getuigt van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Op 17 januari 2020 vroeg u uw paspoort aan en besloot u het land te ontvluchten, terwijl u op het internet zag dat de snelste vlucht op het einde van de maand was (CGVS, p. 16 en CGVS partner, p. 16). Uw verklaring dat u geen eerdere vluchten kon bekostigen (CGVS, p. 17) komt allesbehalve geloofwaardig over, gelet op het feit dat u zich na aankomst in België wel drie nachten in het Sheraton hotel in Brussel kon veroorloven (Verklaring DVZ, 8 juni, vraag 31). In het geval dat u effectief vreest voor uw leven en de beslissing maakt om te vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk het land verlaat en alle mogelijke pistes onderzoekt. Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt immers dat er dagelijks vluchten plaatsvinden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia. (...)*"

Verzoekende partijen benadrukken in het verzoekschrift voorts dat zij een bewijs van hotelreservatie moesten voorleggen om vliegtuigtickets te kopen, dat zij een hotel dichtbij het vliegveld hebben genomen en van plan waren om hun reservatie te annuleren. Zij verwijzen in dit verband nog naar het aan het verzoekschrift gevoegde e-mailbericht (verzoekschrift, stuk 3) en merken op dat de annulatie uiteindelijk niet gelukt is; dat ze niet van plan waren om dat geld uit te geven maar ze geen andere keuze meer hadden. De Raad merkt vooreerst op dat het aan het verzoekschrift gevoegde stuk, niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat verzoekende partijen kennelijk wel degelijk in staat waren om drie nachten in het Sheraton hotel te betalen, hetgeen hun bewering als zouden zij eerdere vluchten niet hebben kunnen bekostigen wel degelijk ondermijnt.

2.3.5.5.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laten dat de door verzoeker neergelegde klacht een zeer gesolliciteerd karakter vertoont en waarom dit zo is. Zij laten ook ongemoeid waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat verzoekster, over het gegeven waarbij bendeleden haar tussen 24 december 2019 en 31 december 2019 controleerden wanneer zij aan het werk was, niet aannemelijk maakt dat het gaat over een verhoogde controle nu zij zelf stelt dat bendeleden haar altijd hebben gecontroleerd aan haar werk en dat ze de controles in die periode gewoon harder opmerkte omwille van haar mentale toestand op dat moment, dat het incident waarbij bendeleden in Santa Tecla rond haar wagen hingen omdat ze hem niet herkenden, niet ernstig genoeg is om er een reëel risico op ernstige schade uit af te leiden, hetgeen ook opgaat voor het geval waar bendeleden 20 dollar uit verzoekers portefeuille namen en de 5 dollar die bendeleden aan verzoeker vroegen op kerstavond; evenzo geldt dezelfde redenering bij de incidenten waarbij verzoekende partijen op het openbaar vervoer het slachtoffer werden van berovingen en verzoekster getuige was van een steekincident aangezien dit niet persoonlijk op verzoekende partijen gericht was. De overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen,

die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekende partijen uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.5.5. Verzoekende partijen werpen in het verzoekschrift nog op dat zij in El Salvador vervolgd werden omwille van hun politieke overtuigingen maar ook door hun toebehoren aan de sociale groep van de personen die zich verzetten tegen de eisen van een criminele bende, met name door geen gevolg te geven aan hun bedreigingen om samen te werken. Zij verwijzen hierbij opnieuw naar UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016. Het is de Raad niet duidelijk waarop verzoekende partijen te dezen doelen. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij door drie bendeleden van de bende 18 werden aangesproken in Soyapango, verzoeker werd bedreigd en er werd hem op 5 januari 2020 gezegd dat ze hem niet meer in die zone wilden zien omdat hij afkomstig was van een wijk onder controle van de MS13. Verzoekende partijen hebben hieraan gevolg gegeven door zich diezelfde dag naar de woning van verzoekers ouders in Santa Tecla te begeven (administratief dossier, CGVS M, p. 10 en 18; CGVS V, p. 7 en 16). Nergens doorheen hun verklaringen maken verzoekende partijen gewag van het feit dat bendeleden hen zouden hebben verplicht tot samenwerking. Op het CGVS maken verzoekende partijen bovendien geen gewag van het feit dat zij politieke activiteiten onderhielden (administratief dossier, CGVS V, p. 13). Verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat zij vervolgd werden of vervolging vrezden bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst omwille van hun politieke overtuigingen en/of dat zij zich hebben verzet tegen de eisen van een criminele bende.

2.3.5.5.6. De loutere verwijzing naar informatie omtrent de criminele activiteiten gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen en bendes in El Salvador, is algemeen van aard en volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe de verzoekende partijen in gebreke blijven nu zij niet verder komen dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in hun verklaringen betreffende de bedreigingen die zij zouden hebben ervaren.

2.3.5.5.7. Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

2.3.5.5.8. De motieven waarin wordt overwogen dat de verklaringen van verzoekende partijen wat betreft de houding van de bendeleden op 24 december 2019 van elkaar afwijken en dat zij geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Spanje, zijn bijkomstig. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

2.3.5.6. Voorts wijzen verzoekende partijen nog op hun profiel van terugkeerder. In verband met de situatie voor terugkeerders verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij uit een rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch. Verzoekers menen dat uit voormelde informatie blijkt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. In geval van terugkeer zouden zij snel geïdentificeerd worden als terugkerende migrant, zullen zij geacht worden over financiële middelen te beschikken, wat hen bijzonder kwetsbaar maakt. Uit de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 blijkt bovendien dat terugkeerders die El Salvador hebben verlaten wegens specifieke problemen met een bende een bijzonder risico lopen.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft

van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geïdende werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals blijkt uit het voorgaande, maken verzoekende partijen immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met benedeleden. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekende partijen voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van een bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekende partijen voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van benedeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partijen El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden geïdende door benedeleden.

Het feit dat verzoekende partijen een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekende partijen niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat zij nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met benedeleden en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.5.7. De documenten die door verzoekende partijen werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen. Er wordt ook verwezen naar punt 2.3.5.5.4.

Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen aangaande de door hen voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde stukken (3-4) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

2.3.5.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hen het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

2.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met benedeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekende partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de door beiden partijen aangebrachte landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van September 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador als één van de gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal, tonen verzoekende partijen geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekende partijen aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET